

El cor contra el cap. Als socialistes els sobren ganes de destronar el PP, sobretot quan miren el reguitzell de cadàvers que els populars han deixat estesos pel camí. L'últim any, Dénia, Calp, la Vila Joiosa i la Vall de Laguar –poblacions de la Marina, totes– han passat de tenir alcalde socialista a ser governades pel PP, gràcies a quatre mocions de censura. En el cas de Calp, el PP va cedir l'alcaldia al nacionalista Ximo Tur, malgrat el vot en contra de l'altra regidora del Bloc. En el de Dénia, els socialistes van patir un episodi de transfuguisme.

Agustín Navarro, portaveu del grup socialista a Benidorm, ha matisat que el seu partit “aspira a garantir la governabilitat de l'oposició estant”. Quan li pregunten per una hipotètica moció de censura, però, Navarro no vol “aventurar res”, ho considera “una qüestió que para molt lluny”. “No parle de futuribles”, diu. De fet, el portaveu a la Diputació d'Alacant, Antonio Amorós, considera “trencat el pacte antitransfuguisme”.

En qualsevol cas, la secretària d'organització del PSPV-PSOE, Elena Martín, s'ha afanyat a tancar portes. Alacantina de naixement i elevada al número 3 del partit per la benidormera Leire Pajín, Martín ha promès que, del seu partit, “el PP tan sols trobarà col·laboració democràtica, tot just allò que manca al PP”.

A la família Pajín no li fa el pes Agustín Navarro, a qui volen substituir als comicis del 2011. Si accedira a l'alcaldia, aquest seria el candidat natural, i és això que volen evitar José María Pajín i la seua esposa, Maite Iraola. La seua filla, secretària d'organització del PSOE estatal, no vol de cap manera que el seu nom s'associe a una moció de censura. El secretari general del PSPV, Jorge Alarte, tampoc.

Comptat i debatut, la moció podria esdevenir un bumerang. Mentre a les estatals i europees del 2004 la distància entre PP i PSOE va ser d'un 1% i un 7%, respectivament, el 2008 i 2009 el diferencial ha passat a ser de 9 i 13 punts. El vent bufa en contra, doncs, i una censura no faria sinó generar rebuig.

El fantasma de Maruja Sánchez –que algun mitjà diu haver vist fugaçment de bracet de Zaplana– sembla que passeja aquests dies per Benidorm. Una altra cosa és que es manifeste plenament.

Víctor Maceda

El dit a l'ull, el dit a la nafra

Aquest dimarts, 7 de juliol, el PP valencià celebra a Alaquàs –el municipi d'on és alcalde el líder de l'oposició, Jorge Alarte– un acte d'homenatge als 144 portaveus municipals dels 210 ajuntaments en què els populars són a l'oposició i on ara fa un mes, el 7J, van superar el PSPV-PSOE.

Al PP valencià tenen un somni. Com que la realitat de les urnes sempre supera les seues expectatives més optimistes, com que no coneixen el significat de l'expressió *sostre electoral* ni que l'1 i el 2 del partit estiguen imputats per un presumpte episodi de corrupció, s'han marcat un repte, una fita que els sembla infinitament més accessible que no la proclamada un dia per Martin Luther King. Aquell agost del 1963, Barack Hussein Obama acabava de fer dos anys, encara en tardà 45 a trepitjar la Casa Blanca com a president. Una autèntica eternitat en comparació amb l'objectiu que es proposen ara els populars valencians: governar tots aquells municipis on no ho fan però on el 7 de juny, als comicis europeus de fa un mes, van vèncer als socialistes.

Els populars manen a 332 de les 542 poblacions valencianes. De les 210 on són a l'oposició –en alguns casos, tot i tenir-hi més regidors–, el 7J van guanyar a 144. Els socialistes, en aquesta darrera elecció, tan sols han estat els més votats a 98 municipis –el 18% del total–, per bé que la suma demogràfica de tots ells ofereix una dada encara més esfereïdora: aquests 98 municipis no representen ni el 5% dels 5.100.000 habitants del país.

La culminació del somni dels conservadors seria que d'ací a un temps aterressaren a les comarques valencianes investigadors de National Geographic, a fi d'analitzar els rastres dels indrets on algun dia va governar el PSPV-PSOE. “Volem una Comunitat popular, una Co-

munitat completament blava”, clamava la setmana passada la vice-secretària de comunicació del PP valencià, Marta Torrado, a la conferència de premsa on va anunciar la celebració d'un acte d'homenatge als portaveus del partit que són a l'oposició... Un esdeveniment que tindrà com a seu la ciutat d'Alaquàs, d'on és alcalde Jorge Alarte, cap del socialisme valencià. “Si no és capaç d'aconseguir la confiança dels seus veïns, com pot aspirar a aconseguir la dels valencians?”, es pregunta Torrado.

Serà dimarts vinent, diada de Sant Fermí, just un mes després de la victòria europea. Dissabte passat, 27 de juny, el PP ja va celebrar l'èxit a Fira València, en aquest cas amb la presència del líder estatal, Mariano Rajoy, i com a mostra d'agraïment als 20.000 interventors i apoderats que van dedicar el diumenge 7 de juny a treballar pel projecte popular.

De míting en míting, de celebració en celebració, el PP de Francisco Camps i Ricardo Costa aferma el seu poder absolut. No els falten motius per a l'alegria: el 7J van superar el PSPV-PSOE a 57 de les 59 poblacions que ultrapassen els 20.000 habitants. Les excepcions a la regla van ser Alcoi i Quart de Poblet.

En efecte, la majoria de municipis on s'imposen els socialistes valencians pertanyen a àrees rurals despoblades. Vallibona, Lluçena, Sant Pere d'Albaida, la Vall d'Ebo, Benimassot... Llocs on al PP també somien que un dia investigaran els de National Geographic.

L'elecció d'Alaquàs no és, òbviament,

gratuïta. Encara menys després del recordatori de Torrado que “l'únic que ha salvat els mobles en aquestes eleccions ha estat Ximo Puig, rival de Jorge Alarte”. L'alcalde de Morella, cap visible de la candidatura alternativa a la d'Alarte al congrés socialista d'ara fa deu mesos, sí que ha vist com el PP eixia derrotat de la contesa a la seua població.

Malgrat que Alarte –com a polític que és– ha mirat de traure ferro a la desfeta casolana del 7J, tot recordant que no era la primera ocasió en què el PP hi superava el seu partit en nombre de vots, és ben cert que la clatellada fa mal. Des que hi ha democràcia, els populars tan sols havien vençut a Alaquàs a les estatals del 2000 i a les autonòmiques del 2007. En canvi, una simple ullada als resultats de les europees del 1989 ençà indica que la tendència és negativa: el PSOE havia superat el PP del 42,3%, el 1989; del 3,5%, el 1994; del 5,3%, el 1999, i del 14,9%, el 2004. Enguany s'han situat un 3,3% per sota del PP en aquesta primera convocatòria amb Alarte al capdavant de la federació socialista valenciana. Alaquàs, com la majoria de l'ex-cinturó roig, no esquiva el “tsunami electoral del PP”, en paraules del vice-secretari d'organització dels conservadors, David Serra.

Juan Antonio Oñate, secretari general del PSPV-PSOE a Alaquàs, ha saludat la visita de la caravana popular liderada per Camps, ja que “no es pot veure cada dia un imputat de tan a prop”, alhora que s'ha felicitat pels “sastres de la ciutat”.

Estratègia contra anèmia. Queda clar, més enllà del nul *fair play* de l'acte a Alaquàs, que el PP valencià té traçada una estratègia que l'ha de conduir a ser encara més hegemònic. Si mirem un any enrere, Rajoy participà en dos mítings postelectorals i pregressuals, al País Valencià: el 19 d'abril, a Elx, i el 10 de maig, a Gandia. Elx i Gandia, les dues ciutats més grans en poder dels socialistes valencians.

Aquest 7 de juny, el PP ha avantatjat els socialistes de 13,5 punts a Elx i de 21 a Gandia. En ambdós casos, a més, el PSPV hi governa en coalició. De fet, de les 59 ciutats de més de 20.000 habitants, els del puny i la rosa tan sols tenen de majoria absoluta a cinc (Alaquàs, Aldaia, Requena, Sant Joan d'Alacant i Alfafar). El PP també fou la força més votada el 7J a tots cinc.

David Serra –vice-secretari d'organització–, **Ricardo Costa** –secretari general– i **Marta Torrado** –vice-secretària de comunicació–, abans d'una conferència de premsa del PP valencià.

A més d'Elx, Gandia, Alaquàs i Alfafar, al cap dels populars hi ha Burjassot, Xirivella i Sueca. Si el 2011 el PP manté el poder municipal actual i suma aquestes set ciutats, governaria les 35 ciutats més poblades del país. A Elx avui hi ha empat a 13 regidors, empat que desfà la regidora d'Iniciativa, Àngels Candela. A Gandia, els socialistes governen amb la Plataforma de Gandia, escissió zaplanista del PP; els populars hi tenen ara com ara 9 dels 25 regidors. A Alaquàs, els socialistes en tenen 13, i 8 el PP; i a Aldaia, la correlació és 11 a 9, i hi ha un regidor d'Esquerra Unida. A la veïna Xirivella també hi ha aquestes tres forces, amb un repartiment 10-9-2. A Burjassot, PSPV i PP estan empatats a 9 regidors, el Bloc n'hi té 2 i Esquerra Unida, un. Pel que fa a Sueca, el PP ho té magre, tot i ser la força amb més regidors, 8; el Bloc, que hi governa, n'hi té 5, 4 els socialistes, 2 Esquerra Unida, 1 Esquerra Republicana i un altre de l'extremista Coalició Valenciana.

Les altres poblacions de més de 20.000 habitants on el PP no mana però sí que va vèncer el 7 de juny són Novelda –és el partit més votat, a només una acta de la majoria absoluta–, Vinaròs –en idèntica situació–, Oliva –9 socialistes, 7 populars, 3 regidors del Bloc i 2 de regionalistes–, Onda –el PP n'hi té 8 de 21–, Mutxamel –a un de la majoria absoluta–, Requena –a 357 vots de la

majoria absoluta–, Sant Joan d'Alacant –8 de 21–, Alfafar –8 de 21–, Altea –els més votats, 9 regidors de 21–, i Pilar de la Foradada –7 de 17–, on el 7J van superar el PSOE d'un 36%. A Xàbia –només 5 regidors de 21– i Calp –9 de 21–, l'alcalde és del Bloc amb el suport dels regidors populars.

Si el PP fera seues aquestes 19 ciutats, doncs, governaria els 59 municipis que superen les 20.000 ànimes al País Valencià. És clar que als comicis europeus no influeixen determinats factors que sí que compten als locals –coneixement directe del candidat, feina propera, el costum–, però diferències de 19 punts a Oliva, de 17 a Novelda, de 13 a Sant Joan i de 12 a Onda i Mutxamel són ben simptomàtiques.

La proppassada nit electoral, Jorge Alarte va apuntar que, pel cap baix, a la ciutat de València detectava certs “moviments”. La comparació dels resultats del 7J amb els estatals d'un any abans, en canvi, evidencia un augment de les distàncies a tots i cadascun dels districtes, tant als més luxosos com als més humils. La mitjana és del 19%.

De moviments, també hi ha al sud, a Múrcia, on l'abisme que separa els dos principals partits es multiplica fins els 32 punts. De fet, a Múrcia, els moviments són directament sísmics. Compte amb les rèpliques.

Víctor Maceda